

Súd: Krajský súd Trnava
Spisová značka: 23Co/47/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 2117204984
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Daša Kontríková
ECLI: ECLI:SK:KSTT:2019:2117204984.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trnave v senáte zloženom z predsedníčky senátu: JUDr. Daša Kontríková a sudkýň: JUDr. Iveta Jankovičová a JUDr. Ľubica Bundzelová, v právnej veci žalobcu: D. O., nar. XX.XX.XXXX, bytom R. B. XXXX/X, Q., zastúpený advokátkou: Mgr. Eva Bačíková, so sídlom Andreja Žarnova 1, Trnava, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 792 752, zastúpený: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková, s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, IČO: 47 233 516, o zaplatenie 904,78 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalovaného proti rozsudku Okresného súdu Trnava č. k. 37Csp/18/2017-66 zo dňa 3. septembra 2018, takto

rozhodol:

I. Rozsudok súdu prvej inštancie sa potvrdzuje.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške. O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie výrokom žalovaného zaviazal zaplatiť žalobcovi 904,78 eura do troch dní od právoplatnosti rozsudku, žalobcovi priznal právo na náhradu trov konania vo výške 100% a žalovaného zaviazal zaplatiť súdny poplatok za žalobu vo výške 54 eur.

2. Súd po citovaní § 488, § 489, § 52 ods. 1, 2, § 451, § 456, § 457, § 458 ods. 1, § 494 Občianskeho zákonníka (ďalej len OZ), § 1 ods. 2, § 2 písm. d), § 9 ods. 1, 2, § 11 ods. 1 zákona č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch (ďalej len ZoSÚ), rozsudok vecne odôvodnil tým, že vykonaným dokazovaním mal súd preukázané, že žalobca so žalovaným uzavreli zmluvu o revolvingovom úvere č. 8100055895 dňa 01.07.2013 a ide o spotrebiteľskú zmluvu, na posúdenie ktorej je potrebné aplikovať zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch bez ohľadu na to, že zmluva o úvere je tzv. absolútnym obchodom (§ 261, ods. 3 písm. d) Obchodného zákonníka). Na základe uvedenej zmluvy o revolvingovom úvere (ktorej predchádzala žiadosť) č. 8100055895 zo dňa 01.07.2013 poskytol žalovaný žalobcovi úver vo výške úverového limitu 930 eur (v skutočnosti mu na účet bola pripísaná iba suma 796,02 eura), ktorý mal žalobca zaplatiť formou 42 mesačných splátok vo výške po 49,83 eura; celková čiastka, ktorú musí dlžník zaplatiť bola uvedená vo výške 2.092,86 eura, predpokladaná RPMN za úver bola uvedená vo výške 70,01%, ročná úroková sadzba úveru vo výške 76,01%, priemerná RPMN za úver 48,52%. Lehota splatnosti úveru v zmluve nebola uvedená konkrétnym dátumom, zmluva neobsahovala údaje o výške, počte a termínoch splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (niektoré údaje boli uvedené v oznámení veriteľa o schválení úveru dlžníkovi zo dňa 01.07.2013, toto však nie je možné považovať za súčasť zmluvy o poskytnutí úveru).

3. Podľa názoru súdu zmluva neobsahovala viaceré povinné náležitosti uvedené v § 9 ods. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch a o iných úveroch a pôžičkách pre spotrebiteľov, a to konkrétne podľa písm. f) dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru (možnosť dospieť ku konečnej splatnosti úveru vynásobením počtu splátok od uzavretia zmluvy súd nepovažoval za určenie doby trvania zmluvy a konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, ako to má na mysli citované ustanovenie zákona) a podľa písm. k) výšku, počet a termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov, prípadné poradie, v ktorom sa budú splátky priradovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami spotrebiteľského úveru na účely jeho splatenia (zákonom stanovené členenie a uvedenie jednotlivých čiastok úveru pritom nie je svojvoľné, ale predstavuje prehľadné vymedzenie povinností dlžníka tak, aby sa dokázal zorientovať v ponuke a aby zároveň nebolo možné, aby si veriteľ voči dlžníkovi uplatňoval aj nároky, na ktoré nemá právo). Navyše, v zmluve bola nesprávne uvedená výška RPMN, keď súd sa stotožnil so správnosťou jej výpočtu žalobcom. Žalovaným vypočítaná výška RPMN vo výške 70,01% (aj RPMN uvedená v oznámení o schválení úveru 66,56%) je nesprávna, žalobca vychádza z výpočtu RPMN vykonaného prostredníctvom interaktívnej kalkulačky (na stránke V., ktorého správcom a technickým prevádzkovateľom je Ministerstvo financií SR, keď použitý vzorec na výpočet RPMN je vzorcom totožným s uvedeným v prílohe č. 2 zák. č. 129/2010 Z.z.), pričom výška RPMN z poskytnutej sumy 796,02 eura predstavuje 84,91% / 93,03% (teda je vyššia ako ju uviedol žalovaný, a tým nesprávne uvedená v neprospech spotrebiteľa). Keďže bol poskytnutý spotrebiteľský úver na základe zmluvy, ktorá neobsahuje náležitosti v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) a k) zák. č. 129/2010 Z.z. a v ktorej je nesprávne uvedená RPMN v neprospech spotrebiteľa, je takýto úver potrebné v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) a d) zák. č. 129/2010 Z.z. považovať za poskytnutý bezúročne a bez poplatkov.

4. Žalobca z poskytnutého úverového rámca čerpal sumu vo výške 796,02 eura (resp. takáto suma mu bola v skutočnosti poskytnutá a pripísaná na účet), žalobca uhradil z titulu splácania úveru sumu spolu vo výške 1.700,80 eura (4x splátka po 49,83 eura + zrážka zo mzdy v januári 2017 vo výške 998,03 eura + zrážka zo mzdy vo februári 2017 vo výške 424,74 eura + zrážka zo mzdy v marci 2017 vo výške 78,71 eura). Súd vzhľadom na nedostatky zmluvy o úvere považoval úver za poskytnutý bezúročne a bez poplatkov, potom je potrebné sumu vo výške 904,78 eura (1.700,80 - 796,02) považovať za bezdôvodné obohatenie na strane žalovaného, ktoré vzniklo z titulu plnenia bez právneho dôvodu (žalovaný mal zákonný nárok iba na vrátenie sumy 796,02 eura, nakoľko iný nárok mu vzhľadom na nedostatok zákonom predpísaných náležitostí uzavretej zmluvy o úvere nevznikol).

5. Súd rozhodol o nároku na náhradu trov konania v zmysle § 255, ods. 1 Civilného sporového poriadku (ďalej len CSP) a úspešnému žalobcovi priznal právo na zaplatenie trov konania v rozsahu 100%. O povinnosti zaplatiť súdny poplatok vo výške 54 eur žalovaným súd rozhodol v zmysle § 6, ods. 1, v spojení s § 4, ods. 2, písm. u), a § 2, ods. 2, prvá veta a položky č. 1 písm. a) I. časti sadzobníka súdnych poplatkov zák. č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov, nakoľko žalobca ako spotrebiteľ domáhajúci sa ochrany svojho práva podľa osobitného predpisu (zák. č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa) je oslobodený od platenia súdneho poplatku, pričom uvedená povinnosť prechádza v rozsahu prisúdenej sumy na žalovaného.

6. Proti rozsudku súdu prvej inštancie podal odvolanie žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu. Odvolanie odôvodnil tým, že záver súdu prvej inštancie, že zmluva mala obsahovať výšku, počet a termíny splatnosti splátok, neznamená ich rozčlenenie na časť istinu, časť úrok a časť iné poplatky. K rovnakému záveru dospel aj Najvyšší súd SR, ktorý v uznesení sp. zn. 3Cdo 146/2017 zo dňa 22.02.2018 uviedol, že eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa.

7. Pokiaľ ide o uvádzanie konečnej splatnosti úveru, je potrebné uviesť, že táto náležitosť nemôže a nikdy nemohla byť v zmysle újného práva dôvodom pre bezúročnosť úveru. Súdnym dvorom EÚ v bode 58 rozsudku vo veci C-42/15 vyslovil, že uvedené ustanovenie (čl. 10 ods. 2 smernica 2008/48/ES pozn.) by sa však nemalo vykladať tak, že oprávňuje členské štáty, aby vo svojej vnútroštátnej právnej úprave

stanovili povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere iné náležitosti, než sú tie, ktoré vymenúva článok 10 ods. 2 uvedenej smernice. Súdny dvor EÚ zároveň v spomenutom rozsudku konštatoval, že (výrok 4) článok 23 smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nebráni tomu, aby členský štát vo svojej vnútroštátnej právnej úprave stanovil, že v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje všetky náležitosti uvedené v článku 10 ods. 2 tejto smernice, táto zmluva sa bude považovať za zmluvu o úvere bez úrokov a poplatkov, pokiaľ ide o okolnosť, ktorej neuvedenie môže spochybniť možnosť spotrebiteľa posúdiť rozsah svojho záväzku.

8. Najvyšší súd SR v uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 konštatoval (bod 24 odôvodnenia), že Smernica ako špecifický prameň práva (norma práva) Európskej únie vyžaduje od členských štátov, aby dosiahli cieľ sledovaný smernicou prijatím transpozíčných opatrení vo svojom právnom poriadku. Členský štát musí transpozíciu smernice uskutočniť spôsobom plne zodpovedajúcim potrebám jasnosti a určitosti. Na tento účel musia byť ustanovenia smernice vykonané tak, aby bola ich záväznosť nespochybniteľná a aby sa zachovala ich konkrétnosť, presnosť a jasnosť. Nakoľko v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok smernice v zásade vylúčený, vnútroštátne sudy musia skúmať, či môžu normu práva Európskej únie transponovanú určitým zákonom vykladať eurokonformne. Tento nepriamy účinok smernice nie je absolútny, eurokonformný výklad zákona nemôže nahradiť výslovné znenie zákona; v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. To však nič nemení na tom, že zásada konformného výkladu vyžaduje, aby sa sudy pri interpretácii vnútroštátneho práva usilovali dospieť k riešeniu, ktoré je v súlade s účelom sledovaným smernicou a zaručuje jej úplnú účinnosť (pozri bližšie rozsudok Európskeho súdneho dvora C-212/07, bod 110).

9. Náležitosť „konečná splatnosť úveru“ nepozná úniijné právo, čo napokon viedlo k tomu, že došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z. a táto náležitosť práve z dôvodu dodržiavania úniijného práva bola vylúčená. Ak uvádzanie konečnej splatnosti úveru bolo zo zákonnej úpravy vypustené, potom pri aplikácii znenia zákona do spomenutej novely je potrebné zachovať požiadavku na eurokonformný výklad zákona. Konkrétne vo vzťahu k uvádzaniu termínu konečnej splatnosti to znamená, že s týmito údajom (náležitosťou) nemôže byť spájaný následok v podobe bezúročnosti, pretože členský štát takúto skutočnosť nemôže upraviť vo vnútroštátnom práve ako dôvod bezúročnosti a ďalej ani preto, lebo údaj o konečnej splatnosti nie je spôsobilý ovplyvniť posúdenie rozsahu záväzku spotrebiteľa. Túto skutočnosť potvrdila aj zmena zákona č. 129/2010 Z.z. od 01.05.2018.

10. Zákonná požiadavka uvedenia termínu konečnej splatnosti úveru bola v posudzovanom zmluvnom vzťahu splnená viacerými spôsobmi, a to určením podľa dátumu splatnosti splátok v jednotlivých mesiacoch a počtu mesačných splátok; spôsobom vyplývajúcim z článku 4., ods. 4.5 zmluvných dojednaní, v zmysle ktorých dátum splatnosti poslednej splátky uvedený v oznámení o schválení úveru je zároveň termínom konečnej splatnosti.

11. Podporne je možné poukázať aj na rozhodnutie Súdneho dvora EÚ vo veci C-42/15, kedy samotný súdny dvor uvádza, že ohľadne splatnosti splátok nie je potrebné, aby zmluva uvádzala splatnosť splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (výrok II rozsudku v spomenutej veci). Logickým dôsledkom a prepojením tohto záveru s náležitosťou „termín konečnej splatnosti“ je to, že postačuje také uvedenie údajov, ktoré termín konečnej splatnosti umožňuje identifikovať na základe v zmluve uvedených údajov, čo bolo zo strany žalovaného splnené, žalobca mal objektívnu vedomosť o tom, kedy nastáva termín splatnosti prvej i poslednej splátky úveru (vychádzajúc z počtu splátok a obsahu oznámenia veriteľa o schválení úveru a splátkového kalendára).

12. Náležitosť „doba trvania zmluvy“ je v každej zmluve o revolvingovom úvere uvedená. Konkrétne sa uvádza v článku 9., ods. 9.1 zmluvných dojednaní, podľa ktorého táto zmluva o RÚ sa uzatvára na dobu neurčitú. Ustanovenia zmluvných dojednaní sú súčasťou zmluvy. Z článku 13 zmluvy o revolvingovom úvere vyplýva informácia o tejto skutočnosti, ako aj o tom, že uzavretím zmluvy sa súčasťou vzájomného zmluvného vzťahu stávajú aj zmluvné dojednania. Žalovaný zdôrazňuje, že žiadne ustanovenie platného právneho poriadku nevyžaduje, aby bola podpisovaná každá strana zmluvy (v prípade, ak pozostáva z viacerých strán). Z tvrdení žalobcu nevyplýva žiadny zákonný dôvod, pre ktorý by malo byť tomu inak práve v prípade zmluvného vzťahu sporových strán. Žalovaný preto tvrdí, že nie je daný žiadny zákonný dôvod pre záver, že úver je bez úročný a bez poplatkov.

13. Súd prvej inštancie ďalej uviedol, že v zmluve nie je správne uvedená hodnota RPMN, pričom túto skutočnosť by mal preukazovať výpočet RPMN na stránke V.. Vzorec na uvedenej stránke nie je v žiadnom prípade totožný so vzorcom, ktorý určuje zákon č. 129/2010 Z.z. Táto skutočnosť je jednoducho overiteľná porovnaním uvedených vzorcov, z ktorého je zrejmé, že zákonný vzorec počíta s údajmi ako dátum poskytnutia úveru (vzorec na označenej www stránke nie), s počtom dní medzi vyplatením a splatnosťou každej splátky atď. Záver súdu je založený na dôkaze, ktorý je v rozpore so zák. č. 129/2010 Z.z. Odkaz na výpočet prostredníctvom kalkulačky zverejnenej na internetovom portáli V. je nesprávny, nakoľko v danom prípade ide len o orientačný, informatívny výpočet, nezohľadňujúci všetky relevantné údaje. Výpočet prostredníctvom internetovej kalkulačky nepovažujeme za hodnoverný dôkaz, pretože výpočet RPMN ovplyvňujú nasledujúce údaje: suma úveru, celkové náklady, dátum splatnosti prvej splátky, dátum vyplatenia úveru a dátum splatnosti jednotlivých splátok. Predložený vzorec všetky potrebné údaje nezohľadňuje.

14. V tejto súvislosti zaujal v minulosti vo svojej rozhodovacej činnosti stanovisko aj Krajský súd v Banskej Bystrici, ktorý v rozsudku, č. k. 43CoSr/1/2018, zo dňa 27.03.2018 uvádza, že výpočty RPMN, ktoré si vyhotovil sám žalobca pre rôzne situácie a ktoré predložil do spisu, nemajú pre prejednávanú vec relevanciu, a to najmä z dôvodu, že kalkulácia žalobcu nie je natoľko presná ako kalkulácia žalovaného, ktorý do základu pre výpočet RPMN musel zaradiť všetky náklady vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o revolvingovom úvere a ktoré sú veriteľovi známe. Žalovaný v konaní pred súdom prvej inštancie pritom založil do súdneho spisu zákonný matematický vzorec výpočtu RPMN, preukazujúci správnosť určenia ročnej percentuálnej miery nákladov; s touto okolnosťou sa súd v odôvodnení svojho rozhodnutia vôbec nezaoberal a formalisticky pristúpil k posúdeniu uvedenej náležitosti v rozpore so zákonnou požiadavkou. V nadväznosti na uvedené žalovaný podľa § 365 ods. 1 písm. f) a h) Civilného sporového poriadku navrhol, aby odvolací súd zmenil napadnuté rozhodnutie tak, že žalobu zamietla a žalovanému priznáva nárok na náhradu trov konania voči žalobcovi v celom rozsahu.

15. Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného prostredníctvom právnej zástupkyne uviedol, že je pravdou, že vzhľadom na rozsudok Európskeho súdneho dvora z 09.11.2016 vo veci C-42/15 Home Credit Slovakia a.s. proti Kláre Bíroovej došlo k zmene zákona č. 129/2010 Z.z., nakoľko stav platný do 01.05.2018 umožňoval rôzny výklad predmetného ustanovenia. Súčasne však platí, že v sporoch medzi jednotlivcami je priamy účinok Smernice v zásade vylúčený. V sporoch medzi jednotlivcami musia sudy skúmať, či môžu normu práva vykladať eurokonformne. Eurokonformný výklad zákona ale nemôže nahradiť výslovné znenie zákona, nakoľko v opačnom prípade by išlo o výklad contra legem. S poukazom na vedené považuje žalobca právne posúdenie veci prvostupňovým súdom za správne, v súlade s textom zákona platným v čase uzatvorenia zmluvy.

16. Žalobca poukazuje na skutočnosť, že zo zmluvy nevyplýva „dĺžka trvania zmluvy o úvere“ v zmysle článku 10 ods. 2 písm. c) Smernice ani „doba trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru“ v zmysle § 9 ods. 2 písm. f) zák. 129/2010 Z.z.. Termín konečnej splatnosti úveru nemožno stanoviť výpočtom vychádzajúc s počtu splátok úveru, nakoľko zo zmluvy nevyplýva dátum splatnosti prvej splátky. Nie sú preto pravdivé tvrdenia žalovaného, že spotrebiteľ má jednoduchým výpočtom možnosť dopracovať sa k dátumu splatnosti poslednej splátky úveru a tým aj k termínu konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Text § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. nie je v rozpore s čl. 10 ods. 2 písm. c) Smernice. Cieľom úpravy článku 10 ods. 2 Smernice bolo poskytnúť spotrebiteľovi informáciu o dobe viazanosti zmluvou, t.j. informáciu o dobe, počas ktorej bude spotrebiteľ povinný plniť povinnosti vyplývajúce mu zo zmluvy. Ustanovenie § 11 zák. č. 129/2010 Z.z. ukladá za nesplnenie povinnosti uviesť v zmluve dobu trvania zmluvy o spotrebiteľskom úvere a termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru sankciu v podobe určenia, že poskytnutý úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov. Uvedená sankcia je v súlade s ustanovením článku 23 Smernice, nakoľko doba platnosti zmluvy a termín konečnej splatnosti úveru sú okolnosti, bez uvedenia ktorých spotrebiteľ nemôže posúdiť rozsah svojho záväzku.

17. Súd prvej inštancie správne konštatoval, že žalovaným uvedená výška RPMN je v zmluve uvedená nesprávne v neprospech spotrebiteľa. Žalovaný v prílohe vyjadrenia zo dňa 10.04.2017 predložil súdu vzorec výpočtu RPMN zhodný so vzorcom obsiahnutým v prílohe č. 2 k zák. 129/2010 Z.z.. Číselné vyjadrenie vzorca žalovaným je ale v rozpore s textovým označením základných náležitostí čerpaného úveru (napr. výška poskytnutého úveru nie je totožná s výškou čerpaného úveru po

dosadení do vzorca). V súlade s ustálenou judikatúrou súdov SR žalobca považuje výpočet vykonaný prostredníctvom interaktívnej kalkulačky zverejnenej na stránke V. za správny. Správcom a technickým prevádzkovateľom portálu je Ministerstvo financií Slovenskej republiky a vzorec použitý na výpočet RPMN je totožným so vzorcom uvedeným v prílohe č. 2 zák. č. 129/2010 Z.z. o spotrebiteľských úveroch. Základom pre výpočet RPMN sú tie isté informácie, na ktoré poukazuje žalovaný. Napriek uvedenému nie je výpočet RPMN zistený prostredníctvom portálu V. totožný s výpočtom, ktorý vykonal žalovaný. Keďže je výška RPMN uvedená v zmluve nesprávne a to v neprospech spotrebiteľa, treba v súlade s ustanovením § 11 zák. č. 129/2010 Z.z. považovať takýto úver za bezúročný a bez poplatkov.

18. Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti žalobca navrhol, aby odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil a žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu 80,06 eura (70,85 + 9,21).

19. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný prostredníctvom právneho zástupcu, vo vyjadrení neuviedol žiadne iné rozhodné skutočnosti, ako uviedol v podanom odvolaní.

20. Krajský súd v Trnave ako súd odvolací (§ 34 CSP), po zistení, že odvolanie bolo podané včas (§ 362 ods. 1 CSP), oprávnenou stranou, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP), proti rozhodnutiu súdu prvej inštancie, proti ktorému zákon odvolanie pripúšťa (§ 355 ods. 1 CSP), po skonštatovaní, že podané odvolanie má zákonné náležitosti (§ 127 a § 363 CSP) a že odvolateľ použil zákonom prípustné odvolacie dôvody (§ 365 ods. 1 CSP), preskúmal napadnuté rozhodnutie v medziach daných rozsahom (§ 379 CSP) a dôvodmi odvolania (§ 380 ods. 1 CSP), postupom bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario), keď miesto a čas verejného vyhlásenia rozsudku bolo oznámené na úradnej tabuli a na webovej stránke súdu minimálne 5 dní pred jeho vyhlásením (§ 219 ods. 3 CSP), po oboznámení sa s obsahom celého spisu dospel k záveru, že odvolanie žalovaného nie je dôvodné.

21. Predmetom prieskumu odvolacieho súdu, vychádzajúc z odvolacej argumentácie uplatnenej žalovaným, bolo posúdiť správnosť skutkových a právnych záverov súdu prvej inštancie vedúcich k plnému vyhovaniu žalobe v uložení povinnosti žalovanému vydať žalobcovi bezdôvodné obohatenie.

22. Jedným z argumentov v preskúmvanej veci, na ktorom súd prvej inštancie založil svoje rozhodnutie o tom, že je potrebné považovať spotrebiteľský úver poskytnutý žalovaným žalobcovi na základe uzatvorenej zmluvy zo dňa 01.07.2013, za bezúročný a bez poplatkov bola absencia obligatórnej zákonom stanovenej náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, neuvedením výšky, počtu a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy). Súd prvej inštancie sa dopustil nesprávnej interpretácie inak správne použitej právnej úpravy, týkajúcej sa vymedzenia splátok úveru ako jednej z podstatných náležitostí spotrebiteľských zmlúv o úvere podľa § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. Európsky súdny dvor v rozsudku z 09.11.2016 vo veci C 42/15 konštatoval, že článok 10 ods. 2 písm. h) Smernice 2008/48 sa má vykladať v tom zmysle, že nie je nevyhnutné, aby zmluva o úvere uvádzala splatnosť každej zo splátok spotrebiteľa odkazom na konkrétny dátum, pokiaľ podmienky tejto zmluvy umožňujú spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať dátumy týchto splátok (bod 50 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) stanovuje, že zmluva o úvere musí uvádzať iba výšku, počet a frekvenciu splátok spotrebiteľa a prípadne poradie, v ktorom sa budú splátky priraďovať k jednotlivým nesplateným zostatkom s rôznymi úrokovými sadzbami úveru na účely splatenia (bod 52 Rozsudku). Z článku 10 ods. 2 písm. i) Smernice a článku 10 ods. 3 Smernice vyplýva, že iba na žiadosť spotrebiteľa je veriteľ povinný bezplatne a kedykoľvek počas doby trvania zmluvy odovzdať mu výpis vo forme amortizačnej tabuľky (bod 53 Rozsudku); pričom Smernica nestanovuje povinnosť zahrnúť do zmluvy o úvere takýto výpis vo forme amortizačnej tabuľky. Pokiaľ ide o zmluvy patriace do pôsobnosti Smernice, členské štáty by nemali ukladať zmluvným stranám povinnosti, ktoré táto smernica neupravuje, ak táto smernica obsahuje harmonizované ustanovenia v oblasti, do ktorej patria tieto povinnosti (bod 55 Rozsudku). Článok 10 ods. 2 písm. h) a i) Smernice sa má vykladať v tom zmysle, že zmluva o úvere na dobu určitú stanovujúca amortizáciu istiny po sebe nasledujúcimi splátkami nemusí vo forme amortizačnej tabuľky spresňovať, aká časť každej splátky bude započítaná na vrátenie tejto istiny. Tieto ustanovenia v spojení s článkom 22 ods. 1 Smernice bránia tomu, aby členský štát stanovil takúto povinnosť vo svojej vnútroštátnej právnej úprave (bod 59 Rozsudku). Odvolací súd sa preto v tejto časti nestotožňuje s prijatým právnym záverom súdu prvej inštancie o bezúročnosti a bezpoplatkovosti spotrebiteľského úveru z dôvodu neuvedenia výšky, počtu

a termínov splatnosti istiny, úrokov a iných poplatkov v zmysle § 9 ods. 2 písm. k) ZoSÚ. Pre potvrdenie tohto svojho stanoviska poukazuje odvolací súd na právny názor prijatý Najvyšším súdom Slovenskej republiky k výkladu sporného ustanovenia zákona o spotrebiteľských úveroch, ktorý vo svojom uznesení sp. zn. 3Cdo/146/2017 zo dňa 22.02.2018 v obdobnej veci eurokonformným výkladom predmetného ustanovenia zák. č. 129/2010 Z.z., ktorý je v danom prípade nielen možný, ale aj potrebný, dospel ako dovolací súd k záveru, že v zmluvách uzatváraných podľa zák. č. 129/2010 Z.z. nemožno od dodávateľov žiadať, aby v nich uvádzali presný rozpis plánovanej amortizácie dlhu, teda rozpis splátok po častiach (samostatne vo väzbe na istinu, úrok a poplatky). Pokiaľ ustanovenie § 9 ods. 2 písm. k) zák. č. 129/2010 Z.z. uvádza pojmy „výška“, alebo „počet“ či „termíny splátok istiny, úrokov a iných poplatkov“, je za použitia eurokonformného výkladu potrebné dospieť k záveru, že toto ustanovenie len spresňuje, čo splátka úveru zahŕňa. V tejto súvislosti odvolací súd pre potvrdenie prezentovaného právneho názoru poukazuje aj na relevantnú judikatúru Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúcu sa predmetnej právnej otázky (Najvyšší súd Slovenskej republiky napríklad uznesenie sp. zn. 2Cdo/235/2017 zo dňa 21.12.2018; uznesenie sp. zn. 3Cdo/45/2018 zo dňa 22.11.2018; uznesenie sp. zn. 3Cdo/56/2018 zo dňa 17.04.2018 a ďalšie).

23. Napriek tomu, že odvolací súd z vyššie uvedených dôvodov posúdil odvolacie námietky žalovaného v tejto časti za dôvodné a nestotožnil sa s argumentáciou súdu prvej inštancie, je nevyhnutné konštatovať, že súd prvej inštancie vo zvyšnej časti v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav a zo zistených skutočností bol vyvodенý správny právny záver, svoje rozhodnutie odôvodnil riadne a v rozhodnutí sa vysporiadal s podstatnými argumentmi. Keďže ani v priebehu odvolacieho konania sa na týchto skutkových a právnych zisteniach nič nezmenilo odvolací súd sa stotožňuje s odôvodnením rozsudku v jeho ďalšej časti. Len na zdôraznenie správnosti rozhodnutia súdu prvej inštancie odvolací súd dodáva, že právny vzťah žalobcu a žalovaného založený zmluvou o revolvingovom úvere je potrebné posudzovať ako spotrebiteľský vzťah podľa § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka a podľa ZoSÚ v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Za účelom zabezpečenia čo najvyššej miery informovanosti spotrebiteľa v súvislosti s poskytnutým úverom, zákonodarca stanovuje obligatórne obsahové náležitosti zmluvy o spotrebiteľskom úvere, upravené v § 9 ods. 2 zákona o spotrebiteľských úveroch. Súd prvej inštancie správne podrobil súdnej kontrole zmluvné ustanovenia tak podľa všeobecných ustanovení Občianskeho zákonníka, ako aj podľa ustanovení Zákona o spotrebiteľských úveroch a správne vyhodnotil, že uvedená zmluva neobsahuje termín konečnej splatnosti. Odvolací súd sa s týmto záverom stotožňuje. Pre naplnenie účelu zákona o spotrebiteľských úveroch je nevyhnutné, aby spotrebiteľ si bol vedomý rozsahu svojho záväzku už v čase podpisu zmluvy. K uvedeniu obsahovej náležitosti, vyžadovanej § 9 ods. 2 písm. f) zákona o spotrebiteľských úveroch, v znení účinnom ku dňu podpisu zmluvy, odvolací súd uvádza, že nemožno termín konečnej splatnosti úveru nahrádzať matematickým výpočtom osobitne pri početných mesačných splátkach. Z uzatvorenej zmluvy vyplýva, v akých splátkach mal žalobca poskytnuté úvery platiť, okrem tejto náležitosti však Zákon o spotrebiteľských úveroch vyžadoval aj uvedenie termínu konečnej splatnosti, keď žiaden takýto termín v zmluve uvedený nie je. Účelom úpravy Zákona o spotrebiteľských úveroch bolo vyjasniť postavenie spotrebiteľa, teda dať mu informáciu o tom, dokedy bude zmluvný vzťah založený úverovou zmluvou trvať. Teda je potrebné tento termín konečnej splatnosti úveru uviesť minimálne v rozsahu mesiaca a roka a pokiaľ sa takýto údaj v uzatvorenej zmluve neuvádza, správny je záver súdu prvej inštancie o tom, že zmluvu je potrebné považovať za bezúročnú a bez poplatkov (§ 9 ods. 2 písm. f), § 11 ods. 1 písm. b) zák. č. 129/2010 Z.z.). Vo vzťahu k tvrdeniam žalobcu, že predmetná zmluva má všetky podstatné náležitosti, nakoľko ich neoddeliteľnou súčasťou sú aj zmluvné dojednania, odvolací súd uvádza, že časť obsahu zmluvy síce možno určiť aj odkazom na obchodné podmienky, nemalo by sa to však týkať podstatných náležitostí zmluvy (ale len dojednaní technického a vysvetľujúceho charakteru), keďže tieto informácie sa musia povinne uvádzať spotrebiteľovi už v predzmluvnom formulári pre štandardné informácie o spotrebiteľskom úvere (§ 4 ods. 2 ZoSU), a nič by preto, v prípade poctivého prístupu veriteľa, nemalo brániť tomu uviesť ich aj priamo v zmluve. Rovnako na závere, že zmluva o úvere neobsahuje údaj o termíne konečnej splatnosti úveru nič nemení ani to, že termín konečnej splatnosti úveru možno odvodiť od ďalších údajov zmluvy, konkrétne od splatnosti splátok úveru a počtu splátok úveru. Podľa § 9 ods. 2 písm. f) zák. č. 129/2010 Z.z. zmluva o spotrebiteľskom úvere okrem všeobecných náležitostí musí obsahovať termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru. Zákon teda striktné, jasné, zrozumiteľné a bez pochyb vyžaduje, aby termín konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru obsahovala zmluva o spotrebiteľskom úvere. V tomto prípade samotná zmluva neobsahuje údaj konečnej splatnosti spotrebiteľského úveru, umožňujúci spotrebiteľovi bez ťažkostí a s istotou identifikovať tento termín.

24. Aj keď len na základe absencie údajov o termíne konečnej splatnosti úveru je zmluva v zmysle vyššie uvedeného bezúročná a bez poplatkov, pre úplnosť odvolací súd uvádza, že sa stotožňuje i so záverom súdu prvej inštancie, že výška RPMN (ako údaj vyžadovaný podľa § 9 ods. 2 písm. j) zák. č. 129/2010 Z.z.) v zmluve nezodpovedá skutočným nákladom na poskytnutý úver v dôsledku nezapočítania sumy, ktorú si žalovaný ihneď ponechal pri vyplatení úveru. Žalovaný sa zaviazal poskytnúť žalobcovi úver vo výške 930 eur, ale v skutočnosti žalobcovi poskytol úver vo výške 796,02 eura, čo má taktiež za následok skutočnosť, že zmluva je bezúročná a bez poplatkov. Do výpočtu RPMN bol teda nesprávne zahrnutý údaj o celkovej výške úveru, keď do nej bola zahrnutá aj suma, ktorú si žalovaný od žalobcu ihneď zúčtoval, čo spôsobuje podhodnotenie skutočnej RPMN. Hodnota RPMN vychádzajúca z takto nesprávne určenej položky bola potom nesprávne určená nižšie, podhodnotená v neprospech spotrebiteľa. Táto skutočnosť potom spôsobuje bezúročnosť a bezpoplatkovosť úveru v zmysle § 11 ods. 1 písm. b) ZoSÚ aplikovaného súdom prvej inštancie. Súd prvej inštancie preto v preskúvanom rozsudku správne uzavrel, že predmetný úver vzhľadom na nesprávne uvedenú RPMN v neprospech spotrebiteľa je nevyhnutné považovať za bezúročný a bez poplatkov, v dôsledku čoho zaplatením úrokov a poplatkov žalobcom, na strane žalovaného ako veriteľa došlo k vzniku bezdôvodného obohatenia, ktoré je povinný vydať žalobcovi, teda spotrebiteľovi, na úkor ktorého sa bezdôvodne obohatil, v dôsledku čoho bolo dôvodné žalobe vyhovieť.

25. S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie s použitím § 387 CSP ako vecne správny potvrdil.

26. Žalobca má voči žalovanému podľa § 255 ods. 1 CSP a § 396 ods. 1 CSP nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnej výške, vzhľadom na to, že žalobca bol v odvolacom konaní v celom rozsahu úspešný a neboli tu dané žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, ktoré by odôvodňovali výnimočne mu náhradu trov konania nepriznať (§ 257 CSP). O výške náhrady trov prvoinštančného a odvolacieho konania rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozsudku, a to samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

27. Senát odvolacieho súdu toto rozhodnutie prijal pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je podľa § 421 CSP prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvom pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1).

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je

a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods. 2 CSP).

Dovolací dôvod nemožno vymedziť tak, že dovolateľ poukáže na svoje podania pred súdom prvej inštancie alebo pred odvolacím súdom (§ 433 CSP).

Dovolacie dôvody možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 434 CSP).

V dovolaní nemožno uplatňovať nové prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany okrem skutočností a dôkazov na preukázanie prípustnosti a včasnosti podaného dovolania (§ 435 CSP).